

Dosarul nr. 1ra-963/22
1-19103279-01-1ra-04072022

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

05 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Cobzac Elena,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, de către avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului și de către partea vătămată Rohac Svetlana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2022, în cauza penală în privința lui

Grosu Valeriu xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.06.2019 – 09.02.2021;
Instanța de apel: 17.03.2021 – 07.04.2022;
Instanța de recurs: 04.07.2022- 05.10.2022.

a c o n s t a t a t:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 09 februarie 2021, Grosu Valeriu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art.164 alin.(1) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- art.171 alin.(2) lit. b²) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- art.172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i s-a stabilit pedeapsa definitivă lui Grosu Valeriu, sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost dispusă încasarea de la Grosu Valeriu în beneficiul Rohac Svetlana suma de 100 000 lei, cu titlu de prejudiciul moral, suma de 3 907 lei, cu titlu de prejudiciul material, iar în total suma de 103 907 lei.

A fost dispusă încasarea de la Grosu Valeriu în beneficiul statului suma de

4700 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat că Grosu Valeriu, la 2 mai 2019, în perioada de timp 12:00 – 18:00, aflându-se în stradă, în preajma blocului locativ amplasat pe xxxx, acționând intenționat, prin constrângere fizică și psihică, aplicând violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, a urcat-o pe soția sa Rohac Svetlana, a.n.xxxx, contrar voinței acesteia, în automobilul de model „Škoda Superb” cu numărul de înmatriculare XXXX, unde aplicând față de ultima violență fizică manifestată prin aplicarea multiplelor lovituri cu pumnii în diferite părți ale corpului și amenințând-o pe Rohac Svetlana cu răfuiala fizică și cu moartea, a transportat-o pe aceasta într-o fâșie forestieră din preajma satului Păulești din raionul Călărași, înde a continuat acțiunile sale violente și agresive față de Rohac Svetlana, manifestată prin aplicarea cu pumnii și picioarele a loviturilor în diferite părți ale corpului, după ce a forțat-o pe Rohac Svetlana să întrețină cu el raporturi sexuale în formă normală și perversă contrar voinței victimei, astfel, răpind-o și privând-o ilegal pe Rohac Svetlana de libertate fizică de a se deplasa și de a activa în conformitate cu interesele sale, în rezultat cauzându-i părții vătămate Rohac Svetlana conform Raportului de expertiză judiciară nr.201902D1029 din 27.05.2019 echimoză violacee la nivelul vestibulului vaginal pe peretele stâng, calificată ca vătămare corporală neînsemnată și edeme echimotice la nivelul țesuturilor moi ale feței, echimoze multiple la nivelul feței, buza superioară pe dreapta cu extindere pe comisura bucală, pavilionului urechii pe dreapta, excoriație la nivelul gâtului, echimoze la nivelul membrelor superioare, edem echimotic la nivelul articulației talo-crutale pe dreapta cu trecere pe piciorul propriu zis, echimoză la nivelul genunchiului drept, calificate ca vătămare corporală neînsemnată și daune morale.

Acțiunile inculpatului Grosu Valeriu au fost încadrate în baza art.164 alin.(1) Cod penal, răpirea unei persoane.

Tot el, Grosu Valeriu, la 02.05.2019, în perioada de timp 13.00 - 18.00, aflându-se într-o fâșie forestieră din preajma satului Păulești din raionul Călărași urmărind scopul satisfacerii poftii sexuale, acționând intenționat, profitând de imposibilitatea soției sale Rohac Svetlana, a.n.xxxx de a se apăra, prin constrângere psihică manifestată prin amenințări cu răfuiala și prin constrângere fizică manifestată prin îmbrânceli, prin aplicarea multiplelor lovituri în diferite părți ale corpului, prin tragere de păr în scopul înfrângerii rezistenței ultimei, a forțat-o pe Rohac Svetlana să se dezbrace de haine și a întreținut cu aceasta un raport sexual în formă normală contrar voinței victimei, în rezultat cauzându-i părții vătămate Rohac Svetlana conform Raportului de expertiză judiciară nr.201902D1029 din 27.05.2019 echimoză violacee la nivelul vestibulului vaginal pe peretele stâng, calificată ca vătămare corporală neînsemnată și edeme echimotice la nivelul țesuturilor moi ale feței, echimoze multiple la nivelul feței, buza superioară pe dreapta cu extindere pe comisura bucală, pavilionului urechii pe dreapta, excoriație la nivelul gâtului, echimoze la nivelul membrelor superioare, edem echimotic la nivelul articulației talocrurale pe dreapta cu trecere pe piciorul propriu zis, echimoză la nivelul genunchiului drept, calificate ca vătămare corporală neînsemnată și daune morale.

Acțiunile inculpatului Grosu Valeriu au fost încadrate în baza art.171 alin.(2) lit. b²) Cod penal, violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, săvârșit asupra unui membru de familie.

Tot el, Grosu Valeriu, la 02.05.2019, în perioada de timp 13.00 - 18.00, aflându-se într-o fâșie forestieră din preajma satului Păulești din raionul Călărași, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale în forme perverse, acționând intenționat, profitând de posibilitatea soției sale Rohac Svetlana, a.n.xxxx de a se apăra, prin constrângere psihică manifestată prin amenințări cu răfuiala și prin constrângere fizică manifestată prin îmbrânceli, prin aplicarea multiplelor lovituri în diferite părți ale corpului, prin tragere de păr în scopul înfrângerii rezistenței ultimei, a forțat-o pe Rohac Svetlana să se dezbrace de haine a întreținut cu aceasta un raport sexual în formă perversă contrar voinței victimei, în rezultat cauzându-i părții vătămate Rohac Svetlana conform Raportului de expertiză judiciară 201902D1029 din 27.05.2019 echimoză violacee la nivelul vestibulului vaginal pe peretele tng, calificată ca vătămare corporală neînsemnată și edeme echimotice la nivelul țesuturilor moi; feței, echimoze multiple la nivelul feței, buza superioară pe dreapta cu extindere pe comisura bucală, pavilionului urechii pe dreapta, excoriație la nivelul gâtului, echimoze la nivelul membrelor superioare, edem echimotic la nivelul articulației talo-crutale pe dreapta cu trecere pe piciorul propriu zis, echimoză la nivelul genunchiului drept, calificate ca vătămare corporală neînsemnată și daune morale.

Acțiunile inculpatului Grosu Valeriu au fost încadrate în baza art.172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, acțiuni violente cu caracter sexual, adică satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse, săvârșite prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, săvârșit asupra unui membru de familie.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel prin care a solicitat casarea parțială a acesteia cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Grosu Valeriu art.164 alin.(1) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, în baza art.171 alin.(2) lit. b²) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și în baza art.172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform prevederilor art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, a-i s-a stabilit pedeapsa definitivă lui Grosu Valeriu, sub formă de închisoare pe un termen de 16 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului a invocat, că pedeapsa aplicată lui Grosu Valeriu este prea blândă, considerând că această soluție este una greșită și vădit neproportională celor comise și urmările produse, întrucât inculpatul Grosu Valeriu a fost învinuit de săvârșirea unui cumul de infracțiuni, care potrivit prevederilor art.16 alin.(6) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave.

A invocat că, prima instanță nu a ținut cont de faptul că în rezultatul acțiunilor ilegale a inculpatului partea vătămată a fost lipsită de libertate fizică, a avut sentimente de neliniște și neîncredere, fiind capturată și deplasată de la locul de trai împotriva voinței sale. Prin comportamentul său față de soție, inculpatul a trezit o neîncredere și nesiguranță a părții vătămate față de el. Ultimul pe parcursul urmăririi penale a întreprins acțiuni de influență față de partea vătămată, trezind sentimente de frică, fapt ce a dus și la schimbarea declarațiilor din partea lui Rohac Svetlana. Prin acțiunile violente cu caracter sexual, inculpatul a încălcat viața sexuală a părții vătămate, aplicând totodată violența fizică, atentând la integritatea corporală și sănătatea acesteia.

Acuzatorul consideră că, pedeapsa stabilită inculpatului este aplicată cu abatere de la criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art.75 Cod penal, care nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale. Prima instanță a dat o apreciere subiectivă și neargumentată ce ține de aplicarea pedepsei definitive sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani, or, pedeapsa aplicată de prima instanță, nu va contribui la realizarea scopului pedepsei penale și anume corectarea și reeducarea persoanei care a comis infracțiunile date, precum și curmarea și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, menționând faptul că în speța dedusă judecării, nu există și nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale sau alte circumstanțe care ar micșora esențial gravitatea vinovăției inculpatului.

3.1. Partea vătămată Rohac Svetlana, a declarat apel împotriva sentinței, solicitând casarea integrală a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră.

În argumentarea apelului a invocat blândețea pedepsei aplicate inculpatului, considerând că aceasta nu este echitabilă cu urmările comiterii infracțiunilor, ținând cont de prevederile legale, prima instanță urma să aplice în privința inculpatului Grosu Valeriu cea mai aspră pedeapsă posibilă în limitele sancțiunilor prevăzute art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal.

De asemenea, a invocat că pe parcursul examinării cauzei penale a fost impusă prin constrângere morală, psihică, prin amenințări cu răfuiala fizică și cu moartea să declare inițial neadevărul pentru a-i ușura pedeapsa, inculpatul a relatat fabula în așa mod încât să învinovătească partea vătămată.

A susținut, că a fost înjosită și supusă acțiunilor violente de persoana în care avea încredere, a fost nevoită să depășească starea de frică după amenințarea cu răfuiala fizică dacă se va adresa organelor de drept și să-și apere drepturile lezate.

3.2. Avocatul Potereanu Dina în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Grosu Valeriu să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În motivarea apelului a indicat că, sentința primei instanțe a fost adoptată în baza unor presupuneri și cu încălcarea prevederilor art.384 alin.(3) Cod de procedură penală, în lipsind probe care să demonstreze vinovăția inculpatului în comiterea

infracțiunilor incriminate, nefiind cercetate toate probele complet și obiectiv,.

A menționat că, instanța de fond la soluționarea cauzei, fără nici un temei legal a preluat argumentele acuzării și abuziv a respins circumstanțele obiective invocate de apărare, or în cadrul judecării cauzei, instanței de judecată nu i-au fost prezentate probe pertinente și concludente pentru soluționarea obiectivă a cauzei, deoarece acțiunile au avut loc în modul cum a declarat Grosu Valeriu și nu după cum a declarat Rohac Svetlana.

A susținut, că probatoriul pe cauza este insuficient pentru a fi pus la baza sentinței de condamnare și nu sunt de natură să confirme vinovăția inculpatului Grosu Valeriu în comiterea infracțiunilor incriminate, iar declarațiile părții vătămate urmau a fi apreciate critic, deoarece au fost modificate de trei ori, și a cererii ei prin care solicită încetarea urmăririi penale în privința soțului său.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2022, au fost respinse ca nefondate, apelurile declarat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a reținut, că prima instanță, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția lui Grosu Valeriu în baza art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal.

Instanța de apel a constatat, că vina inculpatului Grosu Valeriu în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, se dovedește prin cumulul de probe administrate și anume, prin declarațiile părții vătămate Rohac Svetlana, declarațiile martorilor și probele scrise, care coroborează între ele și demonstrează incontestabil vina inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal.

Raportând motivele invocate de către partea apărării în cererea de apel la materialele cauzei penale, instanța de apel a conchis că acestea nu s-au confirmat în raport cu starea de fapt a cauzei penale, iar în cadrul ședinței de judecată au fost prezentate suficiente probe pertinente, concludente, veridice și utile, care demonstrează în totalitate vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal.

Cu referire la componența infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(1) Cod penal, instanța de apel a menționat că, obiectul juridic special al infracțiunii îl formează relațiile sociale cu privire la libertatea fizică a persoanei.

Prin „libertate fizică” trebuie de înțeles posibilitatea persoanei de a se mișca, de a circula și de a activa după voința proprie, în limitele stabilite de normele juridice. Ca valoare socială specifică, libertatea fizică a persoanei nu inferioară sănătății, cinstei și demnității, inviolabilității și libertății sexuale sau altor asemenea valori ce caracterizează un anumit atribut al persoanei. Libertatea fizică a persoanei nu reprezintă o anexă la alte valori sociale. În consecință, răpirea unei persoane nu-

și pierde individualitatea, nu se absoarbe de infracțiunile concurente.

Infracțiunea de răpire a unei persoane are obiect material în acele cazuri când presupune o influențare nemijlocită infracțională asupra corpului victimei (în situația în care, în mod subsidiar, se aplică violența asupra victimei). De regulă, victima răpirii unei persoane poate fi oricare persoană fizică.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.164 Cod penal constă în fapta prejudiciabilă alcătuită din: 1) acțiunea principală; 2) acțiunea sau inacțiunea adiacentă.

De regulă, săvârșirea acțiunii principale presupune existența următoarelor trei etape succesive: 1) capturarea victimei; 2) deplasarea victimei din habitatul ei permanent sau provizoriu (locul de trai, de muncă, de odihnă, de tratament etc.); 3) reținerea victimei (cu privarea deplină de libertate) împotriva voinței sale.

Astfel, instanța de apel a menționat că în speță, sunt întrunite toate semnele constitutive ale infracțiunii, or, partea vătămată a fost capturată din stradă, a fost dusă în afara orașului, într-o fâșie forestieră și a fost ținută acolo timp de câteva ore.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art.164 Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. Motivele infracțiunii prevăzute de art.164 Cod penal, pot fi dintre cele mai variate: răzbunare; gelozie; motive huliganice; ură, etc.

În speță, inculpatul fiind deranjat că partea vătămată a mers la serviciu la Larisa Hioară, motivul fiind de ai da o lecție pentru acest fapt.

Subiectul infracțiunii specificate la art.164 Cod penal, este persoana fizică responsabilă care la momentul comiterii infracțiunii a atins vârsta de 14 ani.

Astfel, instanța de apel a menționat că la data de 2 mai 2019 partea vătămată Rohac Svetlana a fost răpită, privată de libertate prin constrângere psihică, aplicând în privința ei violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea acesteia, din mun. Chișinău, str. A. Russo de către inculpatul Grosu Valeriu a transportat-o în fâșia forestieră din localitatea s. Păulești raionul Călărași unde a întreținut forțat cu ea un raport sexual și raport sexual în formă perversă, totodată aplicându-i-i lovituri în diferite părți ale corpului.

Astfel, instanța de apel relevă că aceste circumstanțe se confirmă prin declarațiile părții vătămate Rohac Svetlana, date la urmărirea penală și susținute în ședința de judecată, declarațiile martorilor Orlenco Irina, Vornicencu Nicolae, Buga Rada și Jarovlea Viorel care au declarat ca la data de 2 mai 2019 inculpatul Grosu Valeriu o împingea cu forța pe partea vătămată în automobilul de model „Škoda Superb” cu numărul de înmatriculare XXXX în xxxx, declarațiile martorilor Tertiuc Dumitru și Țîmbalist Ghenadie care au declarat că la data de 2 mai 2019 deplasându-se la domiciliul acesteia xxxx au constatat că partea vătămată Rohac Svetlana a fost agresată fizic (leziuni corporale vizibile) de către de soțul Grosu Valeriu și transportată cu forța într-o fâșie forestieră.

Instanța de apel a reținut, că declarațiile părții vătămate se demonstrează prin informația serviciului 112, înregistrată cu nr.5316, potrivit căreia, pe 2 mai 2019, la ora 12.42, la IP Ciocana a parvenit informația că, pe str. Xxxx, este solicitat ajutorul poliției, deoarece o persoană de gen masculin nu i-a permis unei femei, în mod forțat,

să părăsească automobilul de model „Skoda” cu n/î XXXX (f.d.36); informația serviciului 112, înregistrată cu nr.5336, potrivit căreia, pe 2 mai 2019, la ora 19.56, la IP Ciocana a parvenit informația că, pe xxxx, o persoană a fost agresată. Autorul sesizării a fost Rohac Svetlana de la numărul de telefon xxxx (f.d.37); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 2 mai 2019 cu tabelul fotografic anexat, potrivit căruia a fost supusă examinării locația de unde partea vătămată, Svetlana Rohac, a fost urcată, cu aplicarea violenței, de către Valeriu Grosu, în automobilul de model „Skoda” cu n/î XXXX. Locația este plasată pe adresa str. Xxxx (f.d.45-46); procesele-verbale din 3 mai 2019 de consemnare a plângerii verbale, de sesizare despre comiterea infracțiunii și de constatare, potrivit cărora Svetlana Rohac a solicitat întreprinderea măsurilor în privința soțului Valeriu Grosu și atragerea lui la răspundere penală, invocând că, la 2 mai 2019 Valeriu Grosu a răpit-o, a supus-o acțiunilor violente, a amenințat-o cu omorul și a violat-o (f.d.34, 51-53).

Faptul că partea vătămată a fost răpită de la locul unde s-a aflat str. Alecu Russo mun. Chișinău, este demonstrat și prin conținutul procesului-verbal din 28 mai 2019 de examinare a descifrărilor cu convorbirile telefonice, efectuate de pe telefonul mobil de model „Sony” cu IMEI xxxx în care era instalată cartela SIM xxxx și telefonul mobil de model „Huawei” cu IMEI-1: xxxx și IMEI-2: xxxx, în care era instalată cartela SIM xxxx. Această probă demonstrează traseul parcurs de către inculpat la data de 2 mai 2019. Acest traseu coincide cu cel indicat de către partea vătămată în declarațiile sale și în procesul verbal de verificare a declarațiilor la fața locului.

Prin urmare, instanța de apel a precizat, că materialele anexate și cercetate în cadrul examinării cauzei penale au dus la constatarea faptei prejudiciabile și identificarea făptuitorului, și nu au fost stabilite careva împrejurări pentru a exclude careva probe sau a nu le considera pertinente.

Cu privire la infracțiunea prevăzută de art.171 alin.(2) lit. b²) Cod penal, instanța de apel a reținut că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art.171 Cod penal are un caracter complex, deoarece acesta îl constituie: 1) relațiile sociale cu privire la inviolabilitatea sexuală și libertatea sexuală a persoanei (obiectul juridic principal); 2) relațiile sociale cu privire la libertatea psihică, integritatea corporală, sănătatea sau viața persoanei (obiectul juridic secundar).

Obiectul material al acțiunilor violente cu caracter sexual îl constituie corpul persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii de la art.171 Cod penal se exprimă în fapta prejudiciabilă, concretizată în acțiuni de două tipuri: 1) acțiunea principală, sub formă de întreținere a unui raport sexual; 2) acțiunea adicentă: a) constrângerea fizică; b) constrângerea psihică; c) profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art.171 Cod penal se exprimă, în primul rând, în vinovăție sub formă de intenție directă. Pe lângă năzuința satisfacerii poftelor sexuale, motivele infracțiunii se concretizează în: scopul de a înjosi cinstea și demnitatea victimei; năzuința de a impune victima să îndeplinească în viitor cerințele făptuitorului, prin amenințarea de a răspândi despre ea informații

defăimătoare, etc.

Subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă, care la momentul comiterii infracțiunii a împlinit vârsta de 14 ani.

Astfel, instanța de apel, a accentuat, că infracțiunea prevăzută de art.171 Cod penal, se consideră consumată odată cu începerea realizării actului sexual al făptuitorului cu victima, indiferent de consecințe. Faptul existenței leziunilor la nivelul vestibulului vaginal, precum și existența urmelor de spermă pe lenjeria părții vătămate demonstrează, în mod rezonabil, că infracțiunea de viol a fost consumată.

În prezenta speță, victima este soția făptuitorului și, prin urmare are un statut special. Potrivit articolului 133/1 Cod penal, persoanele aflate în căsătorie, indiferent de condiția conlocuirii, se consideră membri de familie.

Instanța de apel a reținut, că fapta comisă de inculpat a fost corect calificată în baza art.171 alin.(2) lit. b²) Cod penal, adică violul comis în privința unui membru de familie.

Prin urmare, instanța de apel a constatat, faptul întreținerii unui raport sexual prin constrângere fizică și psihică între inculpat și partea vătămată a fost probat prin raportul de expertiză judiciară nr. 201902D1029 din 27 mai 2019, potrivit căruia, părții vătămate Svetlanei Rohac i-au fost depistate echimoză violacee la nivelul vestibulului vaginal pe peretele stâng, edeme echimotice la nivelul țesuturilor moi ale feței, echimoze multiple la nivelul feței, buza superioară pe dreapta cu extindere pe comisura bucală, pavilionului urechii pe dreapta, excoriație la nivelul gâtului, echimoze la nivelul membrelor superioare, edem echimotic la nivelul articulației talocrurale pe dreapta cu trecere pe piciorul propriu zis, echimoză la nivelul genunchiului drept. Echimoza violacee de la nivelul vestibulului vaginal denotă faptul întreținerii unui raport sexual în mod forțat, astfel cum a declarat partea vătămată.

Instanța de apel a menționat că declarațiile părții vătămate se mai confirmă prin procesele-verbale din 3 mai 2019 de consemnare a plângerii verbale, de sesizare despre comiterea infracțiunii și de constatare, potrivit căroră Rohac Svetlana a solicitat întreprinderea măsurilor în privința soțului Grosu Valeriu și atragerea lui la răspundere penală, în acest context, invocând circumstanțele în care la 2 mai 2019 Grosu Valeriu a răpit-o, a supus-o acțiunilor violente, a amenințat-o cu omorul și a violat-o (f.d.34, 51-53); procesul-verbal din 8 mai 2019 de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii cu tabelul foto anexat, potrivit căruia Rohac Svetlana a indicat la fața locului circumstanțele care au avut loc pe 2 mai 2019, în special a indicat locul de unde Grosu Valeriu a răpit-o și locul unde a supus-o acțiunilor violente, a amenințat-o cu omorul și a violat-o (f.d.131-148); raportul de expertiză judiciară nr. 20190500172 din 29 mai 2019, potrivit căruia nu se exclude faptul că sperma fără amestec de sânge și de urină, stabilită în fragmentele din urmele de pe lenjerie și de pe ștrampii ridicați de la Rohac Svetlana, aparține lui Grosu Valeriu (f.d.104-109); raportul de expertiză judiciară nr. 201902D1029 din 27 mai 2019, potrivit căruia Svetlanei Rohac i-au fost provocate echimoză violacee la nivelul vestibulului vaginal pe peretele stâng, calificată ca vătămare corporală neînsemnată și edeme echimotice la nivelul țesuturilor moi ale feței, echimoze multiple la nivelul feței,

buza superioară pe dreapta cu extindere pe comisura bucală, pavilionului urechii pe dreapta, excoriație la nivelul gâtului, echimoze la nivelul membrelor superioare, edem echimotic la nivelul articulației talocrurale pe dreapta cu trecere pe piciorul propriu zis, echimoză la nivelul genunchiului drept, calificate ca vătămare corporală neînsemnată (f.d.125-128).

Instanța de apel a precizat, că materialele anexate și cercetate în cadrul examinării cauzei penale au dus la constatarea faptei prejudiciabile și identificarea făptuitorului, și nu au fost stabilite careva împrejurări pentru a exclude careva probe sau a nu le considera pertinente.

Cu referire la componența infracțiunii prevăzute de art.172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, instanța de apel a reținut că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art.172 Cod penal are de cele mai dese ori, ca și în cazul violului, un caracter complex, deoarece acesta îl constituie: 1) relațiile sociale cu privire la inviolabilitatea sexuală și libertatea sexuală a persoanei (obiectul juridic principal); 2) relațiile sociale cu privire la libertatea psihică, integritatea corporală, sănătatea sau viața persoanei (obiectul juridic secundar).

Obiectul material al acțiunilor violente cu caracter sexual îl constituie corpul persoanei.

Victima în cazul infracțiunii analizate adoptă o postură sau alta, în funcție de modalitatea sub care apare acțiunea principală din cadrul laturii obiective: persoana de sex masculin (în cazul homosexualismului); persoana de sex feminin (în cazul lesbianismului); persoana de sex masculine sau feminin (în cazul satisfacerii poftelor sexuale în forme perverse). În cazul primelor două modalități enunțate, victima are aceeași apartenență sexuală ca și autorul (sau coautorul care săvârșește actul sexual).

Latura obiectivă a infracțiunii de la art.172 Cod penal, se exprimă în fapta prejudiciabilă, concretizată în acțiuni de două tipuri: 1) acțiunea principală: a) homosexualismul; b) lesbianismul; c) satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse; 2) acțiunea adiacentă: a) constrângerea fizică; b) constrângerea psihică; c) profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra ori de a-și exprima voința.

Acțiunea principală în contextul infracțiunii prevăzute la art.172 Cod penal nu constituie un raport sexual. Acestea pot fi: homosexualismul, lesbianismul, actele orologenitale între bărbați, între femei, între bărbat și femeie; etc.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art.172 Cod penal se exprimă, în primul rând, în vinovăție sub formă de intenție directă. Făptuitorul este conștient că aplică acțiuni violente cu caracter sexual pentru a-și satisface pofta sexuală sau a leza onoarea victimei.

Instanța de apel a reținut, că în speță, faptul întreținerii raportului sexual în formă perversă între inculpat și partea vătămată este demonstrat atât prin declarațiile date de Rohac Svetlana atât la urmărirea penală cât și în ședința de judecată, demonstrate și prin raportul de evaluare psihologică a lui Rohac Svetlana nr. 289 din 01.10.2019 care a specificat, că stările psihoemoționale negative constatate în timpul examenului psihologic sunt caracteristice persoanelor care au trăit experiența abuzului fizic, psihologic și sexual; intensitatea simptomelor este agravată de evenimentele traumatice (traul în comun cu agresorul, abuzurile fizice, amenințările

cu moartea și cu răfuiala fizică, sugrumările, apelurile de la numele necunoscute în timpul nopții) petrecute după evenimentul din 02.05.2019.

Astfel, instanța de apel a menționat că aceste circumstanțe se mai demonstrează și prin faptul, că partea vătămată după depunerea declarațiilor în instanța de judecată, a depus cerere privind examinarea cauzei în continuare în lipsa sa, or aceasta a plecat din țară din frica amenințărilor din partea inculpatului cu răfuiala fizică.

Instanța de apel a precizat că partea vătămată a indicat, că inculpatul de câteva ori i-a introdus organul genital în gură, pentru a întreține raport sexual oral, însă din cauza că partea vătămată plângea și refuza, acesta a întreținut cu ea un raport sexual forțat în formă normală. Infracțiunea prevăzută de art.172 Cod penal, se consideră consumată odată cu începerea realizării actului sexual al făptuitorului cu victima, indiferent de consecințe.

Instanța de apel a considerat întemeiată concluzia primei instanțe prin care, nu pune la îndoială declarațiile date de partea vătămată întreținerea raportului sexual forțat în formă normală și raportului sexual în formă perversă între inculpat și partea vătămată, răpire - declarate sub jurământ în cadrul cauzei penale, atâta timp cât careva probe contrare nu au fost prezentate instanței. Mai mult ca atât, faptul că partea vătămată Rohac Svetlana și-a schimbat de nenumărate ori declarațiile, precum că inculpatul nu a săvârșit infracțiunile imputate și plecarea acestei din țară la momentul examinării cauzei, demonstrează că partea vătămată de la bun început era presată de inculpat atât fizic și psihic, fapt confirmat prin cererile depuse la urmărirea penală din 02.05.2019 (f.d.38-40, vol. I) și declarațiile date în cadrul ședințelor de judecată din 21 iunie 2019 și 24 iulie 2019 (f.d.7, 42,109-110, vol. III).

Prin urmare, instanța de apel a precizat că materialele anexate și cercetate în cadrul examinării cauzei penale au dus la constatarea faptei prejudiciabile și identificarea făptuitorului, și nu au fost stabilite careva împrejurări pentru a exclude careva probe sau a nu le considera pertinente.

Argumentele apărării precum că plângerea părții vătămate poartă un caracter de răzbunare, ca urmare a acțiunilor de gelozie din partea acesteia, instanța de apel le-a respins ca fiind nefondate.

Cu referire la argumentele apărării privind faptul că cele menționate supra se atestă prin retragerea și modificarea declarațiilor părții vătămate pe parcursul examinării cauzei penale, instanța de apel a subliniat faptul că partea vătămată Rohac Svetlana și-a schimbat de nenumărate ori declarațiile, precum că inculpatul nu a săvârșit infracțiunile imputate și plecarea acestei din țară la momentul examinării cauzei, demonstrează că partea vătămată de la bun început era presată de inculpat atât fizic și psihic, fapt confirmat prin cererile depuse de către Rohac Svetlana la urmărirea penală din 2.05.2019 (f.d.38-40, vol. I) și declarațiile date în cadrul ședințelor de judecată din 21 iunie 2019, 24 iulie 2019. (f.d.7, 42,109-110, vol. III)

De asemenea, instanța de apel a respins și poziția apărării precum că mijloacele de probă obținute ulterior și derivate din sursa probantă și anume declarațiile părții vătămate, martorii și alte probe, cu încălcări esențiale, în sensul art.94 Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe și nu pot fi puse la baza

unei sentințe de condamnare, întrucât argumentul avocatului nu a răsturnat probatoriul părții acuzării, neprezentând în susținerea poziției sale nici o probă determinantă, care ar genera nulitatea probelor puse la baza învinuirii și nici măcar nu a făcut trimitere cu exactitate la proba obținută cu încălcări esențiale.

Prin urmare, au fost apreciate ca neîntemeiate cerințele apărării privind achitarea inculpatului din motivul că nu a fost probată vinovăția acestuia, deoarece probele cercetate în ședința de judecată dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunilor în baza art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal.

Referitor la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului, instanța de apel a reținut în acest sens că soluția primei instanțe este una corectă, justificată și întemeiată, care a ținut cont de personalitatea inculpatului, de faptul că inculpatul a săvârșit infracțiuni grave, precum și de comportamentul acestuia în timpul și după săvârșirea infracțiunilor, corect stabilindu-i inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare.

5. Procurorul, declară recurs ordinar prin care, invocând prevederile art.427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei.

În motivarea recursului declarat, procurorul menționează că, pedeapsa stabilită inculpatului Grosu Valeriu este prea blândă și neechitabilă în raport cu circumstanțele cauzei și personalitatea acestuia, or, instanțele nu au ținut cont de caracterul social periculos al faptelor comise, de consecințele care au survenit în urma comiterii infracțiunilor inclusiv și de faptul că acesta vina în cele incriminate nu o recunoaște, nu a restituit paguba cauzată părții vătămate.

Consideră, că instanțele de fond au interpretat eronat regulile de individualizare a pedepsei penale, astfel, instanțele de fond nu au ținut cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, nu au indicat care sunt circumstanțele atenuante sau circumstanțele importante și care sunt efectele acestora.

5.1. Partea vătămată Rohac Svetlana, în temeiul art. 427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului Grosu Valeriu să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră, invocând argumente similare cu cele indicate în apel (pct. 3.1. din prezenta decizie).

În susținerea solicitării sale, invocă blândețea pedepsei aplicate inculpatului, care în opinia acestuia este una inechitabilă pentru suferințele suportate de către partea vătămată în urma acțiunilor infracționale ale inculpatului, prin care i-au fost cauzate suferințe psihice.

Evidențiază faptul, că sentința de condamnare reprezintă o satisfacție echitabilă doar pentru stat, însă nu constituie o satisfacție și pentru partea vătămată, deoarece în urma celor provocate, disconfortul îl suportă doar partea vătămată, iar toate durerile psihice nu pot fi tratate printr-o sentința de condamnare loială a inculpatului.

Respectiv, consideră că pedeapsa stabilită inculpatului este una prea blândă în raport cu prevederile art.75 alin.(1) Cod penal.

5.2. Avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului, în temeiul art.427 alin.(1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Grosu Valeriu să fie achitat din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, invocând argumente similare cu cele indicate în apel (pct. 3.3. din prezenta decizie), invocând suplimentar că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, iar faptei săvârșite i s-a dat o calificare greșită.

Menționează, că probele pe care s-a bazat prima instanță la emiterea sentinței, nu sunt pertinente și concludente pentru soluționarea obiectivă a cauzei, iar circumstanțele s-au desfășurat în modul după cum a declarat inculpatul, altfel decât a declarat partea vătămată, deoarece probatoriul pe cauza este insuficient pentru a fi pus la baza sentinței de condamnare și nu este de natură să confirme vinovăția inculpatului Grosu Valeriu în comiterea infracțiunilor incriminate, iar declarațiile părții vătămate urmau a fi apreciate critic, deoarece au fost modificate de trei ori, și a cererii ei prin care solicită încetarea urmăririi penale în privința soțului său.

6. Partea vătămată Rohac Svetlana a depus referință, prin care a pledat pentru admiterea recursului declarat de procuror ca fiind întemeiat și respingerea recursului declarat de către partea apărării întrucât este neîntemeiat, inculpatului urmând a-i fi aplicată o pedeapsă mai aspră.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

7.1. Cu referire la recursul declarat de către procuror și partea vătămată Rohac Svetlana.

Din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal constată că recurenții invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se

întemeiază soluția sau când 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Având în vedere argumentele recursului, Colegiul penal conchide că recurenții critică decizia instanței de apel dintr-un singur considerent, și anume din motivul că, în opinia acestora, instanța de apel greșit a menținut sentința, considerând că, pedeapsa stabilită inculpatului Grosu Valeriu este prea blândă și neechitabilă.

Raportând însă argumentele invocate la circumstanțele speței, Colegiul penal relevă, că aceste temeuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurenți.

Reieșind din partea descriptivă a deciziei contestate, Colegiul penal atestă că instanța de apel a constatat și a apreciat corect circumstanțele de fapt și de drept la stabilirea pedepsei inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art.art.61, 75 Cod penal.

Conform art.7 Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

În conformitate cu art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, analizând în ansamblu totalitatea probelor administrate și cercetate în cadrul întregului proces penal, Colegiul penal consideră că instanța de apel corect a conchis, că vinovăția inculpatului este pe deplin dovedită și acțiunile lui just au fost încadrate în baza art.164 alin.(1) Cod penal, care prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 3 la 6 ani, în baza art.171 alin.(2) lit. b²) Cod penal, care prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 5 la 12 ani, în baza art.172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, care prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 5 la 12 ani.

Potrivit art.16 alin.(4) Cod penal, infracțiunile nominalizate fac parte din categoria infracțiunilor grave.

Prin urmare, instanța de apel corect a reținut opinia primei instanțe, că în

scopul reeducării infractorului, prin caracterul retributiv al pedepsei aplicate și așteptările societății față de actul de justiție realizat sub aspectul restabilirii ordinii de drept încălcate, conform art.84 Cod penal, lui Grosu Valeriu urmează să-i fie stabilită pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, pedeapsa definitivă sub formă de închisoare, pe un termen de 12 ani.

Totodată, reținând faptul că soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Grosu Valeriu, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare, pe un termen de 12 ani ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, va revizui atitudinea față de valorile sociale cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său.

Relevant, la caz, Colegiul penal constată și faptul, că temeiurile invocate de către recurenți, precum și argumentele acestora au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, și asupra acestora instanța judecătorească s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal constată că, instanța de apel și-a argumentat hotărârea în sensul menținerii sentinței, în aceste condiții instanța de recurs consideră că, n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

7.2. Cu referire la recursul ordinar declarat de către avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului.

Din conținutul recursului declarat în cauză se constată că recurentul nu este de acord cu soluțiile instanțelor de fond privitor la condamnarea inculpatului în baza art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, menționând că probatoriul administrat nu dovedește vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunilor incriminate, invocând în acest sens în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel și a sentinței primei instanțe prevederile art.427 alin.(1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

Însă, în raport cu alegațiile recurentului, invocate în cererea de recurs, Colegiul penal constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit prevederilor art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza

probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Conform art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal apreciază ca declarative argumentele apărării prin care se invocă faptul, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, aceasta deoarece în conținutul recursului nu au fost descrise care anume din motivele apelului nu au fost luate în considerație la judecarea cauzei.

Tot aici, Colegiul penal ține să menționeze că, motivarea unei hotărâri reprezintă un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Analizând conținutul materialelor dosarului, Colegiul penal concluzionează că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art.art.27, 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere corectă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, iar instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția.

Totodată, instanța de recurs menționează că, recursul apărării nici nu este motivat sub aspectul erorilor de drept invocate, iar majoritatea argumentelor recurrentului constituie un dezacord cu aprecierea de către instanțele de fond a probelor, fără a ține cont de faptul că reaprecierea probelor nu poate constitui temei de recurs în sensul art.427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele recurrentului cu privire la existența în cauza examinată a erorii de drept prevăzute la pct. 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța de recurs menționează, că potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea

juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține că, acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, de către prima instanță inculpatul a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

La examinarea cauzei, instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a stabilit situația de fapt și a încadrat acțiunile reținute în privința inculpatului Grosu Valeriu în baza art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, or, prima instanță a dat o apreciere corectă probatoriului administrat în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității în coroborare cu declarațiile date în ședința de judecată.

Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurent, conchide că instanța de apel, menținând soluția primei instanțe, la judecarea apelului a respectat prevederile art.414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Grosu Valeriu, astfel corect concluzionând că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în pct. 4, 4.1. al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997).

Totodată, în concepția Curții Europene, art.6 §1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr.38748/97 din 9 martie 1999).

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost comisă.

Referitor la eroarea de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct. 12) Cod de

procedură penală, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, invocată de recurent, Colegiul penal constată că aceasta la fel nu poate fi reținută, deoarece apărarea în mod contradictoriu invocă și temeiul de recurs prevăzut de pct. 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, solicitând achitarea inculpatului.

Mai mult, în acest sens instanțele de fond s-au expus în mod temeinic și deplin, considerând corectă încadrarea acțiunilor inculpatului în baza prevederilor art.art.164 alin.(1), 171 alin.(2) lit. b²), 172 alin.(2) lit. b²) Cod penal.

Având în vedere cele relatate, Colegiul penal atestă că, instanța de apel la judecarea cauzei nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, de către avocatul Barbăneagră Sergiu în numele inculpatului și de către partea vătămată Rohac Svetlana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2022, în cauza penală în privința lui *Grosu Valeriu xxxx*, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 24 noiembrie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena